

Jak se stane, že mladý tenista je najednou sobcem? Přestane o sobě pochybovat, vstoupí do něj zvláštní pocit neomylnosti, je přesvědčený, že žije v pravdě, tu svou všem kolem nabízí. Co dříve cítil a prožíval, je pro něj smutně prázdné. Jako by najednou zapomněl, kdo ho naučil tenis, ve vypjatých chvílích zápasu, když se mu nedaří, začne zbaběle křičet na matku či otce, že ho nikdy tenis pořádně nenaučili. A když se při svém prohrávání trápí a hledá viníka svého neumětelství, přidává, že ho tuhle hru nikdy učit neměli. Až moc dobře znám zklamané rodiče, kteří museli v halách či venku na dvorcích potupně tyto výkřiky spolknout. Ale věřte, hned svým dětem odpustili, „to víte, je toho na ně – moc,“ omlouvají je.

Kdy však přijde ten okamžik, že si mladý tenista začne myslet, že už může a hlavně – měl by rozhodovat o svém osudu? Kdo mu dovolil, že ve chvíli, když na něj křikne trenér, že by měl cosi udělat jinak, se k němu s trochou posměchu otočí, dá si prst teatrálně na rty, aby mu naznačil, že by měl být zticha? Nedej, bože, snad si nepomyslel, že se blíží blizkotavé vteřiny, kdy mu svět dal čuchnout k myšlenkám geniů.

Přemýšleli jste někdy o tom, jak moc mění mladého tenistu vítězství? Co s ním na druhé straně udělají porážky? Co si o tenisovém světě a jeho zákulisí myslí rodiče, když se jejich dítě posouvá žebříčkem nahoru? Jak začnou přemýšlet, když se stane klubovou jedničkou? Kdy začnou natahovat ruku a mají pocit, že si mohou diktovat? Prostě si začnou myslet, že jejich dítě spasí český tenis a ostatní jsou jen smutným komparesem!

Na druhé straně, dovedete si představit ten zvláštní stesk trenéra či šéfa klubu, když hráč, který se v domovském klubu tenis naučil, udělal první a rozhodující tenisové kroky, odmítne odehrát pár mistrovských zápasů za své bývalé kamarády? Jak musí být trenérovi, když vyslechne vmlouvačnou větu – „ještě nevíme, zatím se poohlédneme někde jinde, třeba nám dají víc...“ Je to jen smutek nebo už definitivně – beznaděj a zklamání? I to nabízí v zákulisí český tenis.

Ale nevylévejme hned na tyhle vypočítavce kýbl odsuzujících splešek, chovají se přesně podle zažitých receptů současné doby, sami dobře víme, že kolem nás charakterní Mirkové Dušínové nejsou skoro k nalezení.

Tenis nemůže být jiný! Nemůže se stát zidealizovanou křišťálovou studánkou charakterů či slunnou mýtinou, obklopenou bezkřovcovou čistotou. To život kolem nás to prostě nedovolí! Do stále bohatšího tenisu zákonitě musela vstoupit závist, sobectví a v případě úspěchu i přezíravé fanfarónství. Začíná to nabobtnalými rodiči nejúspěšnějších dětí, prvními podvůdky při turnajích mini tenisu a končí to hádkami skoro osmdesátníků při kláních seniorů. A definitivní konec jejich debat? „Vždycky jsi byl bezcharakterní chudák, jen sis všude příkrádal. A nedivím se, že podvádíš i na kurtu.“ Je to smutné? Ne, jen přirozené, zažité a děláme, že to neslyšíme...

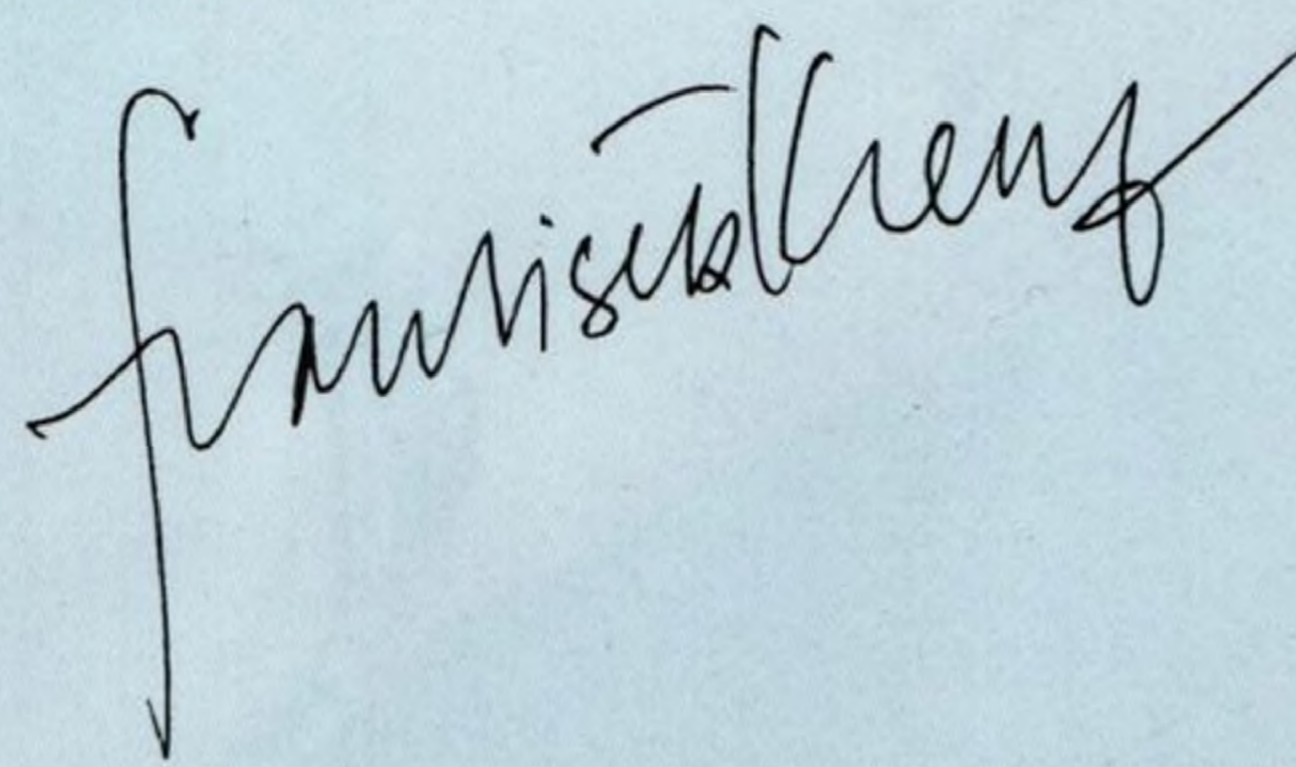
Zdravé sebevědomí není u nás populární, na úspěšné se díváme pátravě, spíše jim nedůvěrujeme a určitě děláme chybu. Aby to bylo jinak, museli bychom napřed sami v sobě zlomit nepřejícné přehlížení a v pokoře uznávat ty, kteří měli odvahu a sílu dojít dál než my. A přízně otevřeně – ješitnost a naftalínem nacucanou pýchu si skoro všichni neseme životem na zádech. Pýcha je většinou vidět, falešné ješitné sebevědomí se snažíme schovávat a vytasíme se s ním ve chvílích, kdy chceme někoho ponížít a dokázat mu, že je smutnou dvojkou. Jak se pozná sebevědomý egoista? Neposlouchá druhé, má zažité potouchlé grimasy, odsuzující úšklebky a bezduché mávnutí rukou.

Ale pozor! Právě pokřivené charaktery světový tenis mnohdy potřebuje, prosazují se, Kukul o nich říkával, že mají ten nejsprávnější Killer Instinct. Mladíci s filozofií někdy navoňných grázlů a současně nabušených elegantů kráčí směle dopředu a razí si cestu.

Připomenu dávný příběh jedné světové jedničky, mladík pocházel z newyorské čtvrti Queens a vždy chtěl být nejlepší. „Kdo se ocitne v průměru, začíná umírat, nikdy z něj nic nebude,“ říkal. Patřil k rebelům, protestoval, vždycky si myslel něco jiného než svět. Když na něho někdo křičel, řval ještě víc. Co hlásal? „Drzá huba je jako dělovka do duše. Jsme hordou chladnokrevných profesionálů, kteří chtějí vydělávat peníze. Každý z nás hraje jako robot. Pak zbývá jediné – vyhrát něčím jiným, prostě najít novou cestu k vítězství. I když je surová a mnohdy unfair.“ Tolik John McEnroe, o kterém Connors říkal, že je nejdrzejším spratkem, kterého kdy viděl. Oba se zapsali zlatým písmem do světové tenisové historie a kdo z nich byl větším spratkem se už dnes nikdo neptá.

Vždy, když už byli skoro na kolenou, rozhodčí se nadechl, aby křikl – hra, sada, zápas, zvedli se, aby pak za pomoci teatrálních gest slavně vítězili. Porážky se neodpouštějí, oslavující gesta jsou příjemnou kulisou.

Oba jsou v tenisové Síni slávy, Connors byl do ní uveden v roce 1998, McEnroe jel do Newportu zažít tu příjemnou chvíli o rok později. A věřte, sprostáky tam neberou, stejně jako se nikdo neptá na povahu šampionů. Jací opravdu byli tihle spratci? O tom si možná někdy špitnou jejich vnoučata...

P. S.

I přesto, moc bych si – až bláhově – přál, aby tenis měl ve svém každoročním kalendáři do slova povinné dny fair-play, vzývané svátky bílé tenisové čistoty. Neříkám, že by měli proti sobě nastupovat andělé, ale rozhodně by mělo viset nad dvorcem azurově čisté nebe a lajny by snad samy sobě měly hlásit i těsné auty. Vím, je to bláznivé, ale všichni blázni jsou ve svých představách šťastní. A navíc, všudypřítomný lajnový jestřáb by mohl letět kam by chtěl.

Z OBSAHU

Ještě zpátky k Australian Open	(6–7)
Sofia Keninová	(8–9)
Dominic Thiem	(10–11)
Roman Jebavý	(12–13)
Můj příběh: Maria Šarapovová	(14–16)
Příloha: Fiftýn plus	(I–XXVIII)
Tenis na vozíku	(17)
Ze světa	(18–20)
Matteo Berrettini	(22–23)
VAR, video asistent rozhodčího	(24)
Tarbes: Český tenis stále kraluje	(25)
Před 30 lety: Stefan Edberg	(26)
Trenér (David Pavlík)	(27)
Za oponou	(28–29)
Dialog s Petrem Pálou	(30–31)

Uzávěrka tohoto čísla byla 25. 2. 2020

Na titulu: JIŘÍ VESELÝ vyhrál po pěti letech turnaj ATP a postoupil v žebříčku opět do první stovky

31. ročník, březen 2020

vydává T/Production, spol. s r. o.

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz

Šéfredaktor **Ing. František Kreuz**, vedoucí redaktor **Mgr. Stanislav Burian**. Grafická úprava **Studio Franklin**, Praha 2. Tisk: **Hart Press, s. r. o.**, Otrokovice. Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 1646/94 ze dne 25. 7. 1994 a Ředitelstvím pošt Praha, č.j. NP 224/94 ze dne 2. 2. 1994. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ZSeČ Ústí n. L. ze dne 21. 1. 1998 pod č.j. P-322/98. Časopis registrován u Ministerstva kultury ČR pod evidenčním č. MK ČR E 5153.

Příjem inzerce: T/Production

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz.

Objednávky a předplatné i pro Slovensko přijímá Digital-ICT, s.r.o.

P. O. Box 72

225 72 Praha 025

Telefon – Call centrum: 234 092 851, 840 30 60 90

predplatne@predplatne.cz

www.predplatne.cz

Objednávky a předplatné pro SR přijímá také

T/Production, Hudečkova 10, 140 00 Praha 4

tel.: 241 442 398

e-mail: burians@volny.cz

Cena výtisku 45,- Kč, pro předplatitele 33,- Kč

F 5153-ISSN 0862-6766

franklin
TYPOGRAFICKÉ STUDIO

výroba tiskovin,
časopisů a katalogů
Rumunská 28, Praha 2
tel.: 222 510 268

HART PRESS, spol. s r. o.

tř. T. Bati 1574, 765 02 Otrokovice

Tel.: +420 577 926 206-8

Fax: +420 577 925 662

Mobil: +420 737 259 370

E-mail: hartpress@hartpress.cz

Předplatné časopisu vám zajistí mimo subjektů uvedených v tiráži i redakce časopisu **Tenis**,

tel.: 604 545 555,

e-mail: smidaaak@gmail.com

a T/Production, s. r. o.,

e-mail: s.burian@seznam.cz